

Arrest

nr. 237 352 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugene Plaskysquare 92-94/2/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN .

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 december 2018 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 24 januari 2019 om internationale bescherming. Op 10 december 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 11 december 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O. H. A. M. (...), verklaart geboren te zijn te San Jose, in het departement Caldas in Colombia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd. U heeft 1 zoon, V. O. E. R. (...), geboren op (...) 1990. U groeide op in Cartagena. U heeft één broer en één zus. Op 20 maart 2005 werd uw broer vermoord. Jullie weten niet wie de daders waren of waarom uw broer vermoord werd.

Toen uw zoon twee jaar oud was verhuisden jullie naar Puerto Alvira, een afgelegen dorp in het departement Meta. Op 4 mei 1998 kwam een groep paramilitairen naar het dorp waar jullie woonden. Ze waren op zoek naar aanhangers van de guerrillagroeperingen die de drugshandel in uw regio onder controle hadden. De dorpelingen werden samengebracht op een plein waarna de paramilitairen mensen begonnen te vermoorden. U slaagde er in om samen met anderen naar de bergen te vluchten, waar jullie zich drie dagen schuilhielden. Met de hulp van het rode kruis keerden jullie terug naar het dorp. U verloor uw toenmalige partner en een vriend in deze gebeurtenissen. Uw huis werd in brand gestoken. U verhuisde naar Cartagena, waar u een tijdje woonde. De laatste tien jaar voor uw vertrek uit Colombia woonde u in La Virginia in het departement Risaralda.

In 2009 werd er een organisatie opgericht om de slachtoffers van het bloedbad te vergoeden. U heeft zich hiervoor ingeschreven waardoor u officieel als slachtoffer werd erkend. Ook diende u een klacht in bij het openbaar ministerie. Er werden u in de jaren die hierop volgden twee vergoedingen uitgekeerd, nl. een van 500 000 pesos en een van 200 000 pesos. In de jaren die hierop volgden wachtte u op bijkomende vergoedingen omdat de uitgereikte bedragen de door u geleden schade niet dekken, maar u ontving niets meer. Omdat er steeds meer mensen die opkwamen voor de rechten van de slachtoffers werden vermoord besloot u uit Colombia te vertrekken.

U vertrok op 19 oktober 2018 uit Colombia en kwam de volgende dag in Malaga aan. Op 20 december 2018 kwam u in België aan. U diende op 24 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. U stelt te vrezen dat ze u zullen vermoorden omdat u uw grond en bezittingen terug wil.

Uw zoon vertrok op 18 maart 2019 om dezelfde reden uit Colombia. Hij kwam in België aan op 19 maart 2019 en diende op 26 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u uw paspoort neer, twee attesten neer waarmee u wilt aantonen dat u slachtoffer was van gedwongen ontheemding en een kopie van de overlijdensakte van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Het Commissariaat-generaal betwist op basis van uw documenten en verklaringen niet dat u in 1998 slachtoffer bent geworden van de incidenten in Puerto Alvira en hierdoor ontheemd bent. Desondanks blijkt niet dat er in uw hoofde een actuele vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en 48/4, §2, a) en b) aanwezig is. U verklaart dat u vreest vermoord te worden omdat er veel leiders, indianen en eigenlijk alle personen die hun bezittingen terug eisen vermoord worden (CGVS, 8, 11, 12). U zegt dat u uw bezittingen ook terug wilt en daarom vreest u dat u ook zal vermoord worden. Wanneer u gevraagd wordt welke stappen u concreet heeft ondernomen om uw bezittingen terug te krijgen verwijst u naar de procedure die u in 2009 heeft opgestart. Dit is volgens uw eigen verklaringen een procedure die tot doel heeft de

slachtoffers te vergoeden (CGVS, 9). U heeft geen andere procedure opgestart dan deze en verklaart sinds 2009 gewacht te hebben op schadevergoeding (CGVS, 11). Gezien u geen andere stappen heeft gezet om uw grond en goederen terug te eisen wordt u gevraagd om welke reden u denkt dat u zal worden gevisieerd. U verklaart hierop dat de leiders die namens de slachtoffers de gronden teruggeisen worden vermoord. Dat er sociale leiders in Colombia worden gevisieerd trekt het CGVS niet in twijfel, alleen kan er concrete geen link tussen u en die groep van personen worden vastgesteld. Zo bent u zelf geen sociale leider, ondernam u – buiten het vragen van schadevergoeding in 2009- geen stappen om uw grond terug te eisen en bovendien kan u geen voorbeelden geven van sociale leiders die werden getarget, wat er op wijst dat uw betrokkenheid bij hun acties en standpunten gerelativeerd kan worden (CGVS, 12). Uw zoon verklaart hierover dat jullie inderdaad niet hetzelfde profiel hebben als een sociale leider, maar dat de moorden op hen het gevolg hebben dat anderen bang worden en het zwijgen worden opgelegd, en u hierdoor ook een slachtoffer bent (CGVS, E. R. (...), 7). Hierover dient opnieuw opgemerkt te worden dat jullie sinds 2009 geen enkele actie hebben ondernomen om jullie rechten af te dwingen. Dat jullie zelf persoonlijk het zwijgen zou worden opgelegd door de recente incidenten met sociale leiders kan bijgevolg ook niet gevolgd worden.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat, hoewel u stelt te vrezen dat u vermoord zal worden, u geen enkel idee wie u dan wel zou willen vermoorden. U verklaart dat het diegenen zijn die uw grond en bezittingen nu in handen hebben, maar dat u niet weet wie dit zijn (CGVS, 13). Moest u werkelijk bepaalde groepen/personen vrezen, dan mag er van u verwacht worden dat u meer informatie over deze groepen/personen kan geven.

Tenslotte dient vastgesteld te worden dat u, ondanks uw verklaringen dat u zich angstig voelde en vreesde vermoord te worden geen stappen heeft ondernomen om een of andere vorm van bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheid. Van de National Protection Unit, een unit die bescherming biedt aan getuigen en slachtoffers, heeft u ook niet gehoord (CGVS, 12). Dit alles relativeert uw vrees ernstig.

Overigens is uit de verklaringen van uw zoon op te maken dat jullie het land verlieten wegens het uitblijven van vergoeding van de overheid (CGVS E. R. (...), 6), hetgeen niet als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden gezien.

Andere redenen om uit Colombia te vertrekken hebben u en uw zoon niet (CGVS, 12 en CGVS E. R. (...), 7). U maakt met andere woorden niet aannemelijk dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koester, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is doorgaans een aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. In uw geval kan met redelijke waarschijnlijkheid gesteld worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De incidenten waarvan u slachtoffer was speelden zich immers meer dan 20 jaar geleden af, in een specifieke context. U woonde namelijk in een afgelegen dorp dat onder controle was van guerrilla groeperingen waartegen de paramilitairen wilden optreden. Sinds het incident tot aan uw vertrek uit Colombia heeft u in grote steden als Cartagena en La Virginia gewoond, plaatsen waar deze groeperingen amper invloed hebben. Bovendien is de veiligheidssituatie in Colombia sinds 1998 erg veranderd (cfr. *Infra*). Noch u, noch uw zoon maken melding van incidenten of problemen tijdens deze periode in jullie leven. Zoals hoger besproken toont u ook niet aan dat er om andere redenen in uw hoofde vervolging of ernstige schade kan aangenomen worden.

De documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze conclusie om te buigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken, net zomin als het feit dat u als slachtoffer werd erkend in Colombia, hetgeen de twee attesten aantonen die u heeft neergelegd. De overlijdensakte van uw broer toont zijn overlijden aan, maar heeft geen uitstaans met de door u ingeroepen asielmotieven.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in

verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoekster ernstige bedreigingen ondergaan in haar land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidig context van voortdurend gewapend conflict tussen de regering en verschillende guerrilla en gewapende groeperingen, zowel als tussen de guerrilla groeperingen onderling.

Verzoekster werd slachtoffer van een aanval van paramilitairen in haar dorp (in Puerto Alvira). De paramilitairen hebben vele dorpelingen vermoord, inclusief de toenmalige partner van verzoekster. Ze

hebben ook vele huizen en gronden in brand gestoken, waaronder het huis en grond van verzoekster. Daardoor moest verzoekster met haar jonge zoon vluchten en verhuizen. Ze heeft zich daarna als slachtoffer ingeschreven, en heeft stappen ondernomen om haar huis en grond terug te eisen. Vele slachtoffers die hun eigendom teruggeisen worden gevisieerd door de personen wie nu de gronden van de toenmalige slachtoffers bezetten. Daardoor vreest verzoekster ook slachtoffer te worden van deze personen.

Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst wegens het feit dat verzoekster op de lijst staat van de slachtoffers die hun eigendom terug eisen van de personen die hun gronden nu bezetten.

De CGVS betwist niet dat verzoekster slachtoffer werd van de aanval op haar dorp, waarbij ze haar partner, huis en grond verloren heeft.

De vervolgingen en vrees voor vervolgingen van verzoekster zijn gebaseerd op de politieke overtuiging motief in brede zin. Ze zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Gezien huidige context van conflict en geweld in Colombia en in het departement van verzoekster, zijn de verklaringen van verzoekster niet enkel coherent maar ook plausibel.

Bovendien kan verzoekster geen verdediging verkrijgen van haar eigen overheden, die zeer gering controle hebben over de regio. Artikel 48/5 bepaalt dat een actor van vervolging een niet-overheidsactor kan zijn indien de staat of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert, geen bescherming kan bieden aan verzoekster.

In casu betwist de CGVS niet betwist dat verzoekster uit het departement Meta afkomstig is, waar ze woonde en slachtoffer werd van de aanval van de paramilitairen. Objectieve informatie hier toegevoegd bevestigt dat de controle van de regering zeer gering is in deze regio, en dat verschillende strijdende partijen er aanwezig en actief zijn.

De Coi Focus in het administratief dossier van juni 2018 meldt dat er in de regio van verzoekster, Meta, een dramatische toename van het geweld was in 2017 in vergelijking met 2016, met name 1095% :
"(...)"

Het wordt ook vermeldt dat :

« (...) »

(COI Focus « République de Colombie - Situation sécuritaire », 7 juin 2018, pp. 19 et 21)

Bovendien meldt de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13/11/2019 dat (p 13):
"(...)"

En ook dat (p37):

"(...)"

En (p39):

"(...)"

Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoekster geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die zij heeft meegemaakt en die zij vreest in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoekster een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar politieke overtuigingen in de brede zin.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoekster heeft ondergaan en haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Colombia in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekster verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om haar vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « (...) » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29/06/2009).

Verzoekster ment, op basis van haar verklaringen, ten eerste dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar aanvraag om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat haar het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Bovendien ment verzoekster dat verwerende partij haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoekster U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het Verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoekster - quod non - dan hoeft haar de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "o/m aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- a) doodstraf of executie, of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst, of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire beschermingsstatus hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, « Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154-155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeer van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker, tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu twijfelt de verwerende partij niet dat verzoekster afkomstig zijn uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen.

Verzoekster is afkomstig uit het departement Meta, gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie supra COI Focus « République de Colombie - Situation sécuritaire », 7 juin 2018, pp. 19,20, en 21 en COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13/11/2019 van juni van dat (p13, 37, 3).

Geen van deze gegevens wordt in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien behoort zij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

In ondergeschikte orde dient haar ten gevolge, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5, en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoekster omdat ze geen geloof hecht aan haar verklaringen omtrent haar vrees te worden gedood door de personen die huidige haar grond bezet, grond die ze terug eist.

Verzoekster ment dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

2.1. Wat de vluchtelingenstatus betreft

De CG VS betwist niet dat verzoekster en haar zoon slachtoffers werden van de aanval op hun dorp door de paramilitairen, en dat ze door de conflict hun huis en grond verloren hebben.

De CGVS betwist ook niet data vele sociale leiders in Colombia, die voor de vergoeding van de slachtoffers kampen, vermoord worden. Verwerende partij ment echter dat sinds verzoekster geen sociale leider is, haar vrees niet gegrond zijn. Verzoekster betwist dit. Objectieve bronnen bevestigen dat niet alleen bekende sociale leiders vermoord worden, maar ook minder zichtbare actoren, zoals mensen die hun eigendom terug eisen bij de overheden, of naar hun voormalige gronden terug gaan ook gevisieerd worden.

De NGO Human Rights Watch heeft de wijdverbreide mishandeling tegen mensen die hun gronden terug eisen aangekaart in een verslag van 2013 (p4-5):

"(...)"

De mishandeling van personen die hun eigendommen en grond terug eisen is wijdverspreid. Zelfs de Colombiaanse overheden herkennen de ernst van deze vervolgingen. Alle bronnen bevestigen dat, in tegenstelling tot wat de CG VS beweert, niet alleen leiders, maar ook gewone mensen die hun gronden terug eisen vervolgd worden:

"(...)"

Hoewel inspanningen door de regering gedaan werden, De regering is ook niet in staat om een effectieve en niet tijdelijke bescherming te geven aan slachtoffers van de mishandelingen (p6-7):

"(...)"

(zie in bijlage Human Rights Watch, "The Risk of Returning Home Violence and Threats against Displaced People Reclaiming Land in Colombia" 2013", https://www.hrw.org/sites/default/files/reports/colombia0913_brochure_web_0.pdf)

De vervolgingen, ontvoeringen, afpersingen, en moorden tegen mensen die hun eigendommen terug eisen zetten zich voort. Men leest bij voorbeeld in een recent artikel van juli 2018 in de Al Jazeera krant:

"(...)"

(zie in bijlage Al Jazeera, Colombia's social leaders 'very scared' amid surge in murder, 23/07/2018, <https://www.aljazeera.com/indepth/features/colombia-socialleaders-scared-surge-murders-180723073240153.html>)

De objectieve en recentelijke bronnen supra vermeldde alle duidelijk dat niet alleen leiders, maar ook gewone mensen die hun gronden terug eisen vervolgd worden. Verzoekster heeft verschillende stappen ondernomen om haar grond terug te eisen (ze heeft zich ingeschreven op de lijst van de slachtoffers, en heeft een klacht neergelegd bij de politie tegen de aanvallers op haar dorp).

De grief van de CG VS volgens dewelk sinds verzoekster geen sociale leider is, haar vrees niet gegrond zijn moet dus verworpen worden.

Verder ment de CG VS nog dat het van verzoekster verwacht mag worden dat ze de precieze identiteit van de vervolgers van mensen die hun gronden terug eisen niet kent. Verzoekster heeft uitgelegd dat ze de personen zijn die van de eigendommen van de slachtoffers op illegale wijze bezit genomen hebben. Dit wordt door de verslag van HRW bevestigd. HRW (p10) vermeldt betreffend de identiteit van de vervolgers dat:

"(...)"

Het is dit geenszins verassend dat verzoekster niet de precieze identiteit van de mensen kennen die van haar gronden bezit genomen hebben, en haar vervolge zouden indien ze terug keren zou, aangezien de context in Colombia. Dit grief moet verworpen worden.

2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus (48/4, §2, a, b, c)

We verwijzen dit betreffend naar de ontwikkelingen supra (p5-9) waarin gesteldt wordt dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien behoort zij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

In ondergeschikte orde dient haa ten gevolge, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat haar asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Bovendien heeft verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekster en de beschikbare informatie behandeld in tegenstelling met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster volhardt dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allermindst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Zij moet een internationale bescherming krijgen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden het rapport "The Risk of Returning Home Violence and Threats against Displaced People Reclaiming Land in Colombia' 2013" van Human Rights Watch (stuk 3) en het artikel "Colombia's social leaders 'very scared' amid surge in murder" uit Al Jazeera van 23 juli 2018 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Als bijlage bij de nota met opmerkingen van verwerende partij van 31 januari 2020 worden de notities van het persoonlijk onderhoud van de zoon van verzoekster van 14 november 2019 gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoekster in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster in het eerste middel nog aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-) commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet te lopen, nu (i) niet gevolgd kan worden dat zij zelf persoonlijk het zwijgen zou worden opgelegd door de recente incidenten met sociale leiders aangezien er geen concrete link tussen haar en deze groep kan worden vastgesteld en zij sinds 2009 geen enkele actie heeft ondernomen om haar rechten af te dwingen, (ii) zij geen enkel idee heeft wie haar dan wel zou willen vermoorden, (iii) zij geen stappen heeft ondernomen om een of andere vorm van bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheid, (iv) uit de verklaringen van haar zoon op te maken is dat zij het land verlieten wegens het uitblijven van vergoeding van de overheid, (v) er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade die zij in 1998 heeft ondergaan zich niet opnieuw zal voordoen, aangezien de incidenten waarvan zij slachtoffer was zich meer dan 20 jaar geleden afspeelden, in een specifieke context die thans veranderd is, en noch zij, noch haar zoon melding maken van incidenten of problemen in de periode daarna, en (vi) de documenten die zij heeft neergelegd deze conclusie niet vermogen om te buigen, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het tweede middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart in 1998 slachtoffer te zijn geweest van een aanval van paramilitairen in haar dorp Puerta Alvira in het departement Meta, waarbij vele inwoners van het dorp – waaronder haar toenmalige partner – werden vermoord en ook vele huizen en gronden – waaronder haar huis en grond – werden in brand gestoken. Verzoekster zou daarop verhuisd zijn en de laatste 10 jaar voor haar vertrek uit Colombia in La Virginia in het departement Risaralda gewoond hebben. Verzoekster verklaart zich ingeschreven te hebben bij de organisatie die in 2009 werd opgericht om slachtoffers van het bloedbad te vergoeden en aldus officieel als slachtoffer erkend te zijn. Zij zou twee vergoedingen ontvangen hebben. Omdat vele slachtoffers die hun eigendom terugkregen gevisieerd werden door de personen die nu de gronden van de toenmalige slachtoffers bezetten, zou verzoekster op 19 oktober 2018 Colombia verlaten hebben. Zij stelt te vrezen dat ze bij terugkeer zal worden vermoord omdat zij haar grond en bezittingen terug wil.

Ter staving van haar vrees om te worden vermoord, legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure een paspoort, een overlijdensakte van haar broer en twee attesten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 13, map met ‘documenten’) neer.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, houdt de overlijdensakte van verzoeksters broer geen verband met de door verzoekster ingeroepen asielmotieven en toont verzoeksters paspoort enkel verzoeksters identiteit en nationaliteit aan, die *in casu* niet in twijfel worden getrokken.

Uit de attesten blijkt dat verzoekster en haar zoon zijn opgenomen in het Uniek Register van Slachtoffers (RUV) van de Eenheid voor Aandacht en Integrale Terugbetaling aan Slachtoffers (UARIV) en dat zij slachtoffers waren van gedwongen ontheemding in het gewapend conflict door criminele groeperingen die opereerden in het departement Meta, in het dorp Puerto Alvira, rond het jaar 1998. Dat verzoekster als slachtoffer van dit conflict werd erkend, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en kan als vaststaand worden beschouwd. Uit deze attesten kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekster actueel moet vrezen om te worden vermoord omdat zij haar grond en bezittingen die zij in dit conflict verloren had terug wil.

Aangezien verzoekster in het verleden slachtoffer is geweest van gedwongen ontheemding in het gewapend conflict in het departement Meta, in het dorp Puerto Alvira, door criminele groeperingen, is artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing. Hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Te dezen is de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris-generaal, van oordeel dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade die verzoekster heeft ondergaan zich niet opnieuw zal voordoen. Dit wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“De incidenten waarvan u slachtoffer was speelden zich immers meer dan 20 jaar geleden af, in een specifieke context. U woonde namelijk in een afgelegen dorp dat onder controle was van guerrilla groeperingen waartegen de paramilitairen wilden optreden. Sinds het incident tot aan uw vertrek uit Colombia heeft u in grote steden als Cartagena en La Virginia gewoond, plaatsen waar deze groeperingen amper invloed hebben. Bovendien is de veiligheidssituatie in Colombia sinds 1998 erg veranderd (cfr. Infra). Noch u, noch uw zoon maken melding van incidenten of problemen tijdens deze periode in jullie leven.”

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist. Verzoekster meent wel dat zij door het feit dat zij als slachtoffer van het gewapend conflict in 1998 in haar regio werd erkend en dat zij haar tijdens dat conflict verloren eigendommen terugeist actueel moet vrezen om te worden vermoord. Zij wijst er in het eerste middel van het verzoekschrift op dat vele slachtoffers die hun eigendom teruggeisen worden gevisieerd door de personen wie nu de gronden van de toenmalige slachtoffers bezetten en meent dat zij daardoor ook moet vrezen om het slachtoffer te worden van deze personen.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“U verklaart dat u vreest vermoord te worden omdat er veel leiders, indianen en eigenlijk alle personen die hun bezittingen terug eisen vermoord worden (CGVS, 8, 11, 12). U zegt dat u uw bezittingen ook terug wilt en daarom vreest u dat u ook zal vermoord worden. Wanneer u gevraagd wordt welke stappen u concreet heeft ondernomen om uw bezittingen terug te krijgen verwijst u naar de procedure die u in 2009 heeft opgestart. Dit is volgens uw eigen verklaringen een procedure die tot doel heeft de slachtoffers te vergoeden (CGVS, 9). U heeft geen andere procedure opgestart dan deze en verklaart sinds 2009 gewacht te hebben op schadevergoeding (CGVS, 11). Gezien u geen andere stappen heeft gezet om uw grond en goederen terug te eisen wordt u gevraagd om welke reden u denkt dat u zal worden gevisieerd. U verklaart hierop dat de leiders die namens de slachtoffers de gronden teruggeisen worden vermoord. Dat er sociale leiders in Colombia worden gevisieerd trekt het CGVS niet in twijfel, alleen kan er concrete geen link tussen u en die groep van personen worden vastgesteld. Zo bent u zelf geen sociale leider, ondernam u – buiten het vragen van schadevergoeding in 2009 – geen stappen om uw grond terug te eisen en bovendien kan u geen voorbeelden geven van sociale leiders die werden getarget, wat er op wijst dat uw betrokkenheid bij hun acties en standpunten gerelativeerd kan worden (CGVS, 12). Uw zoon verklaart hierover dat jullie inderdaad niet hetzelfde profiel hebben als een sociale leider, maar dat de moorden op hen het gevolg hebben dat anderen bang worden en het zwijgen worden opgelegd, en u hierdoor ook een slachtoffer bent (CGVS, E. R. (...), 7). Hierover dient opnieuw opgemerkt te worden dat jullie sinds 2009 geen enkele actie hebben ondernomen om jullie rechten af te dwingen. Dat jullie zelf persoonlijk het zwijgen zou worden opgelegd door de recente incidenten met sociale leiders kan bijgevolg ook niet gevolgd worden.”

Verzoekster betwist niet dat zij niet het profiel heeft van de sociale leiders in Colombia die gevisieerd worden. Zij voert in het tweede middel evenwel aan dat objectieve bronnen bevestigen dat niet alleen bekende sociale leiders vermoord worden, maar dat ook minder zichtbare actoren, zoals mensen die hun eigendom terugeisen bij de overheden of die naar hun voormalige gronden teruggaan, gevisieerd worden. Zij verwijst hiervoor – en citeert uit – een rapport van Human Rights Watch en een persartikel van Al Jazeera (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 3 en 4). Zoals in de nota met opmerkingen van verwerende partij terecht wordt gesteld, is het rapport van Human Rights Watch dat verzoekster bij haar verzoekschrift voert, gebaseerd op onderzoek dat plaatsvond tussen februari 2012 en juli 2013, en verbleef verzoekster na deze periode nog bijna vijf jaar probleemloos in Colombia. Met betrekking tot het recentere artikel van Al Jazeera wordt in de nota met opmerkingen van verwerende partij dan weer op goede gronden gesteld dat het niet handelt over het profiel van verzoekster. Hieruit blijkt immers dat er sinds het begin van 2016 minstens 311 sociale leiders en activisten in Colombia gedood werden, doch verzoekster heeft noch het profiel van een sociale leider, noch van een activist. Zij startte louter een procedure op om haar eigendom terug te vorderen. Voor zover verzoekster in het tweede middel nog betoogt dat zij om haar grond terug te eisen ook een klacht heeft neergelegd bij de politie tegen de aanvallers op haar dorp, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

De adjunct-commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing eveneens terecht vast dat verzoekster geen enkel idee heeft wie haar zou willen vermoorden. Net zoals verzoekster in het tweede middel, acht de Raad het niet erg verrassend dat verzoekster de precieze identiteit van de mensen die haar gronden in bezit hebben genomen niet kent. Dat verzoekster dit niet weet zou wel verrassend zijn indien deze mensen haar willen vermoorden omdat zij haar gronden terugeist. Dat verzoekster hun identiteit niet kent, is dan ook een indicatie dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van deze mensen heeft, temeer nu zij reeds in 2009 een procedure heeft opgestart om haar grond terug te eisen en van dat moment tot haar vertrek uit Colombia geen problemen heeft gekend met deze mensen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Tenslotte dient vastgesteld te worden dat u, ondanks uw verklaringen dat u zich angstig voelde en vreesde vermoord te worden geen stappen heeft ondernomen om een of andere vorm van bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheid. Van de National Protection Unit, een unit die bescherming biedt aan getuigen en slachtoffers, heeft u ook niet gehoord (CGVS, 12). Dit alles relativeert uw vrees ernstig.”

Door in het eerste middel van het verzoekschrift aan te voeren dat de controle van de regering zeer gering is in het departement Meta, waarvan zij afkomstig is, en dat verschillende strijdende partijen er aanwezig en actief zijn, slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij verklaarde immers de laatste tien jaar voor haar vertrek uit Colombia in het departement Pereira te hebben gewoond (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) en zou slechts vijf jaar (van 1993 tot 1998) in het departement Meta hebben gewoond (adm. doss., stuk 15, verklaring DVZ, nr. 10). Ook de algemene informatie van Human Rights Watch uit de periode tussen februari 2012 en juli 2013 kan niet verschonen dat verzoekster geen stappen heeft ondernomen om een of andere vorm van bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheid.

Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden gewezen op de verklaringen van de zoon van verzoekster waaruit kan worden opgemaakt dat verzoekster en haar zoon Colombia verlieten wegens het uitblijven van een vergoeding van de overheid (rechtsplegingsdossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters zoon, p. 6).

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade die verzoekster in Colombia heeft ondergaan zich niet opnieuw zal voordoen en dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus "*Republique de Colombie. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército populaire* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met *l'Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren. De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. Uit de voormelde COI Focus en de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, waaraan in de bestreden beslissing eveneens gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde.

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, wordt de kern van het conflict gevormd door de toegang tot 'land', zoals ook een onderzoeksjournalist in Colombia bevestigt.

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijven, zoals eveneens blijkt uit het rapport "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*" van UNHCR van september 2015.

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL. Opnieuw wordt door een veelheid van bronnen vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw. Deze conflicten en gevechten tussen

gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen, worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen.

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vonden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van confinement (23.550 personen).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Te dezen voert verzoekster in het eerste middel van het verzoekschrift aan dat er in 2017 in het departement Meta een dramatische toename van het geweld was ten opzichte van het jaar daarvoor. Zij citeert enkele passages uit de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019 die over dit departement handelen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster volgens haar verklaringen slechts vijf jaar (van 1993 tot 1998) in het departement Meta zou hebben gewoond. De laatste tien jaar voor haar vertrek uit Colombia zou zij in het departement Risaralda hebben gewoond (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Het departement Risaralda dient dan ook als de regio van herkomst van verzoekster te worden beschouwd. Verzoeksters betoog over de veiligheidssituatie in het departement Meta is *in casu* dan ook niet dienstig.

Uit de voorliggende informatie blijkt niet dat er voor burgers in het departement Risaralda een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat

voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN